Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 12. maja 2022*

Kazalo

Pravni okvir . . . 3
Pravo Svetovne trgovinske organizacije . . . 3
Pravo Unije . . . 4
Dejansko stanje . . . 6
Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba . . . 7
Predlogi strank pred Sodiščem . . . 9
Glavna pritožba . . . 10
Prvi pritožbeni razlog . . . 10
Trditve strank . . . 10
Presoja Sodišča . . . 11
Drugi pritožbeni razlog . . . 14
Trditve strank . . . 14
Presoja Sodišča . . . 15
Tretji pritožbeni razlog . . . 17
Trditve strank . . . 17
Presoja Sodišča . . . 18
Nasprotna pritožba . . . 20
Prvi pritožbeni razlog . . . 21

* Jezik postopka: angleščina

Trditve strank . . . . . 21

Presoja Sodišča . . . . . 22

Drugi pritožbeni razlog . . . . . 23

Trditve strank . . . . . 23

Presoja Sodišča . . . . . 24

Stroški . . . . . 24

„Pritožba – Damping – Izvedbena uredba (EU) 2017/763 – Uvoz nekaterih vrst lahkega termoreaktivnega papirja s poreklom iz Republike Koreje – Dokončna protidampinška dajatev – Uredba (EU) 2016/1036 – Členi 6, 16 in 18 – Dokaz – Informacije, predložene zunaj odgovora na protidampinški vprašalnik – Tehtanje prodaje, ki vpliva na izračun dampinga – Člen 2(1) in (3) – Izračun normalne vrednosti – Hierarhija metod izračuna – Člen 3(2) in (3) – Škoda – Izračun stopnje nelojalnega nižanja cen – Nasprotna pritožba – Člen 2(11) – Dejanski obseg dampinga – Člen 18 – Izvzetje iz obveznosti izpolnitve protidampinškega vprašalnika – Neobstoj nesodelovanja“

V zadevi C-260/20 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 11. junija 2020,

**Evropska komisija**, ki sta jo sprva zastopala J.-F. Brakeland in A. Demeneix, nato pa J-F. Brakeland in G. Luengo, agenti,

tožeča stranka,

drugi stranki v postopku sta

**Hansol Paper Co. Ltd** s sedežem v Seulu (Južna Koreja), ki jo zastopajo J.-F. Bellis, B. Servais in V. Crochet, avocats,

tožeča stranka na prvi stopnji,

**European Thermal Paper Association (ETPA)** s sedežem v Zürichu (Švica), ki jo zastopajo H. Hobbelen, B. Vleeshouwers in K. Huyghebaert, advocaten, ter J. Rivas, abogado,

intervenientka na prvi stopnji,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi A. Prechal (poročevalka), predsednica senata, J. Passer, F. Biltgen, N. Wahl, sodniki, in L. Arastey Sahún, sodnica,

generalni pravobranilec: P. Pikamäe,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 13. januarja 2022

izreka naslednjo

**Sodbo**

1 Evropska komisija s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 2. aprila 2020, Hansol Paper/Komisija (T-383/17, neobjavljena, EU:T:2020:139; v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to sodišče Izvedbeno uredbo Komisije (EU) 2017/763 z dne 2. maja 2017 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na uvoz nekaterih vrst lahkega termoreaktivnega papirja s poreklom iz Republike Koreje (UL 2017, L 114, str. 3; v nadaljevanju: sporna uredba), v delu, v katerem se ta uredba nanaša na izdelke družbe Hansol Paper Co. Ltd (v nadaljevanju: Hansol), razglasilo za nično.

2 Združenje European Thermal Paper Association (ETPA) z nasprotno pritožbo predlaga razveljavitev izpodbijane sodbe.

## Pravni okvir

### *Pravo Svetovne trgovinske organizacije*

3 Svet Evropske unije je s Sklepom 94/800/ES z dne 22. decembra 1994 o sklenitvi sporazumov, doseženih v Urugvajskem krogu večstranskih pogajanj (1986–1994) v imenu Evropske skupnosti, v zvezi z zadevami, ki so v njeni pristojnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 80), odobril Sporazum o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije (STO), podpisan 15. aprila 1994 v Marakešu, ter sporazume iz prilog od 1 do 3 k temu sporazumu, med katerimi je tudi Sporazum o izvajanju člena VI Splošnega sporazuma o carinah in trgovini iz leta 1994 (UL 1994, L 336, str. 103; v nadaljevanju: protidampinški sporazum).

4 Člen 2 protidampinškega sporazuma, naslovljen „Ugotavljanje dumpinga“, določa:

„2.1 Za namene tega sporazuma velja, da je proizvod predmet dumpinga, t. j., da se vnaša v gospodarstvo druge države po nižji vrednosti, kot je normalna, če je izvozna cena proizvoda pri izvozu iz ene v drugo državo nižja od primerljive cene v redni trgovini za enak proizvod, ki je namenjen porabi v državi izvoza.

2.2 Če prodaje enakega proizvoda ni v redni trgovini na domačem trgu države izvoznice ali če zaradi določenih tržnih razmer ali nizke prodaje na domačem trgu države izvoza taka prodaja ne dopušča prave primerjave, se stopnja dumpinga ugotavlja s primerjavo s primerljivo ceno enakega proizvoda ob izvozu v ustrezno tretjo državo pod pogojem, da je ta cena značilna, ali s stroški proizvodnje v državi porekla ob dodanem razumnem znesku administrativnih, prodajnih in splošnih stroškov in dobička.

[…]“

### *Pravo Unije*

5 Člen 1 Uredbe (EU) 2016/1036 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2016 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske unije (UL 2016, L 76, str. 21; v nadaljevanju: osnovna uredba), določa:

„1 Protidampinška dajatev se lahko naloži za vsak dampinški izdelek, čigar sprostitev v prosti promet v Uniji povzroča škodo.

2. Izdelek šteje kot dampinški, če je njegova izvozna cena pri izvozu v Unijo manjša kot primerljiva cena podobnega izdelka, ki se pojavlja v običajnem poteku trgovanja, uveljavljenim za državo izvoznico.

[…]“

6 Člen 2 te uredbe, naslovljen „Določitev dampinga“, določa:

„1. Normalna vrednost običajno temelji na cenah, ki so jih neodvisne stranke plačale ali jih plačujejo v običajnem poteku trgovanja v državi izvoznici.

Vendar če izvoznik v državi izvoznici ne izdeluje ali ne prodaja podobnega izdelka, se lahko normalna vrednost ugotovi na osnovi cen drugih prodajalcev ali proizvajalcev.

[…]

2. Prodaja podobnega izdelka, namenjenega domači potrošnji, se običajno uporablja za določanje normalne vrednosti, če obseg take prodaje predstavlja 5 % ali več obsega prodaje obravnavanega izdelka v Uniji. Kljub temu se nižji obseg prodaje lahko uporablja, kadar na primer zaračunane cene veljajo kot reprezentativne za obravnavani trg.

3. Kadar ni, ali pa ni dovolj, prodaje podobnega izdelka v običajnem poteku trgovanja ali kadar zaradi posebne situacije na trgu taka prodaja ne dovoljuje ustrezne primerjave, se normalna vrednost podobnega izdelka izračuna na osnovi proizvodnih stroškov v državi porekla, h katerim se doda razumen znesek za prodajne, splošne in upravne stroške in za dobiček, ali pa na osnovi izvoznih cen pri običajnem poteku trgovanja v primerno tretjo državo, pod pogojem, da so te cene reprezentativne.

[…]

9. V primerih, kadar izvozne cene ni ali kadar se zdi, da je izvozna cena nezanesljiva zaradi kake povezave ali kompenzacijskega dogovora med izvoznikom in uvoznikom iz tretje države, se izvozna cena lahko računsko določi na osnovi cene, po kateri so uvoženi izdelki prvič preprodani neodvisnemu kupcu ali, če se izdelki ne preprodajajo neodvisnemu kupcu ali se ne preprodajajo v enakem stanju, kot so bili uvoženi, na kateri koli razumni osnovi.

[…]

11. Ob upoštevanju zadevnih določb, ki urejajo pošteno primerjavo, se obstoj stopenj dampinga v teku obdobja preiskave običajno ugotavlja na osnovi primerjave tehtanega povprečja normalne vrednosti s tehtanim povprečjem cen vseh izvoznih transakcij pri izvozu v Unijo ali pa

s primerjavo posameznih normalnih vrednosti in posameznih izvoznih cen pri izvozu v Unijo od transakcije do transakcije. Vendar pa se normalna vrednost, ugotovljena na osnovi tehtanega povprečja, lahko primerja s cenami vseh posameznih izvoznih transakcij v Unijo, če obstaja vzorec izvoznih cen, ki se znatno razlikuje od kupca do kupca, po regijah ali časovnih obdobjih, in če metode, navedene v prvem stavku tega odstavka, ne bi pokazale dejanskega obsega dampinga, ki se izvaja. Ta odstavek ne izključuje uporabe vzorčenja v skladu s členom 17.“

7 Člen 3 navedene uredbe, naslovljen „Določanje škode“, določa:

„1. V skladu s to uredbo izraz ‚škoda‘, če ni drugače določeno, pomeni znatno škodo za industrijo Unije, grožnjo znatne škode za industrijo Unije ali znatno zamudo pri izgradnji take industrije in se razlaga v skladu z določbami tega člena.

2. Določanje škode temelji na pozitivnih dokazih in vključuje objektivno preverjanje tako:

(a) obsega dampinškega uvoza in učinka dampinškega uvoza na cene na trgu Unije za podobne izdelke in

(b) posledičnega vpliva tega uvoza na industrijo Unije.

3. V zvezi z obsegom dampinškega uvoza se ugotavlja, ali je prišlo do znatnega povečanja dampinškega uvoza, bodisi v absolutnem smislu ali pa relativno glede na proizvodnjo ali potrošnjo v Uniji. V zvezi z učinkom dampinškega uvoza na cene se ugotavlja, ali je prišlo do znatnega nelojalnega nižanja cen zaradi dampinškega uvoza, če to ceno primerjamo s ceno podobnega izdelka industrije Unije, oziroma, ali tak uvoz kako drugače v znatni meri pritiska na znižanje cen ali v znatni meri preprečuje zvišanja cen, do katerih bi sicer prišlo. Ne eden ali več teh dejavnikov skupaj ni oziroma niso odločujoči.“

8 Člen 6 te uredbe, naslovljen „Preiskava“, določa:

„1. Po začetku postopka Komisija v sodelovanju z državami članicami prične preiskavo na ravni Unije. Taka preiskava pokriva tako damping kakor tudi škodo in oba pojava se preiskujeta sočasno.

Da bi prišli do reprezentativnih ugotovitev, se določi obdobje preiskave, ki v primeru dampinga običajno pokriva obdobje najmanj šest mesecev neposredno pred začetkom postopka.

[…]

2. Stranke, ki prejmejo vprašalnike, ki se uporabljajo v protidampinški preiskavi, dobijo za odgovor na razpolago vsaj 30 dni časa. […]

[…]

8. Razen v okoliščinah, določenih v členu 18, se v kar največji možni meri preverja natančnost informacij, ki jih dostavijo zainteresirane strani in na katerih temeljijo ugotovitve.

[…]“

9 Člen 16 osnovne uredbe, naslovljen „Preveritveni obiski“, določa:

„1. Komisija, kadar se ji zdi primerno, izvede obiske, da preveri evidence uvoznikov, izvoznikov, trgovcev, zastopnikov, proizvajalcev, trgovinskih združenj in organizacij in preveri informacije, ki so ji bile dostavljene glede dampinga in škode. Če ni ustreznega in pravočasnega odgovora, se Komisija lahko odloči, da obiska zaradi preveritve ne izvede.

[…]“

10 Člen 18 te uredbe, naslovljen „Nesodelovanje“, določa:

„1. V primerih, ko katera koli stranka ne dovoli dostopa do informacij ali na kak drug način ne dobavi potrebnih informacij v rokih, ki jih navaja ta uredba, ali pa močno ovira preiskavo, se lahko začasne ali dokončne ugotovitve, bodisi pozitivne ali negativne, naredijo na osnovi dostopnih dejstev.

Kadar se ugotovi, da je katera koli zainteresirana stran dostavila napačne ali zavajajoče informacije, se te informacije ne upoštevajo in se lahko uporabijo dostopna dejstva.

Zainteresirane strani je treba opozoriti na posledice nesodelovanja.

[…]

3. Kadar informacije, ki jih predloži zainteresirana stran, niso idealne v vseh pogledih, se jih vseeno ne sme zanemariti, pod pogojem, da pomanjkljivosti niso take, da bi povzročile pretirane težave pri doseganju razumno točnih ugotovitev, in pod pogojem, da so informacije na ustrezen način in pravočasno predložene, da so preverljive in da je zainteresirana stran delovala po svojih najboljših zmožnostih.

[…]“

## Dejansko stanje

11 Dejansko stanje spora, navedeno v točkah od 1 do 22 izpodbijane sodbe, je mogoče povzeti tako.

12 Hansol je družba s sedežem v Južni Koreji, ki proizvaja in izvaža lahek termoreaktiven papir, zlasti v Evropsko unijo.

13 Na podlagi pritožbe združenja ETPA, nepridobitne organizacije, ki zastopa interese evropskih proizvajalcev lahkega termoreaktivnega papirja, je Komisija 18. februarja 2016 začela protidampinško preiskavo v zvezi z uvozom lahkega termoreaktivnega papirja s težo 65 g/m2 ali manj, v zvitkih širine 20 cm ali več, pri čemer je teža posameznega zvitka (vključno s papirjem) 50 kg ali več, njegov premer (vključno s papirjem) pa 40 cm ali več (v nadaljevanju: veliki zvitki), z osnovnim premazom ali brez njega na eni ali obeh straneh, na eni ali obeh straneh prevlečen s toplotno občutljivo snovjo (mešanico barve in razvijalca, ki pod vplivom toplote reagirata in oblikujeta sliko) in z vrhnjim premazom ali brez njega s poreklom iz Republike Koreje, ki je uvrščen pod štiri različne oznake KN (v nadaljevanju: zadevni izdelek).

14 Družba Hansol je v obdobju preiskave od 1. januarja 2015 do 31. decembra 2015 zadevni izdelek v Uniji prodala neodvisnim strankam, povezanemu trgovcu Hansol Europe BV (v nadaljevanju: Hansol Europe) in štirim povezanim predelovalcem, to je družbam Schades Ltd, Schades Nordic A/S, Heipa technische Papiere GmbH (v nadaljevanju: Heipa) in R+S Group GmbH (v nadaljevanju: R+S). Ti povezani predelovalci so med drugim zadevni izdelek predelovali v majhne zvitke, ki so se v Uniji prodajali neodvisnim ali povezanim strankam.

15 V protidampinški preiskavi je sodeloval še en južnokorejski proizvajalec izvoznik, družba Hansol Artone Co. Ltd (v nadaljevanju: Artone), ki je bil povezan z družbo Hansol.

16 Družba Hansol je 19. februarja 2016, potem ko je prejela protidampinški vprašalnik za proizvajalce izvoznike zadevnega izdelka, zahtevala, naj se družbe Schades Nordic, Heipa in R+S izvzamejo iz obveznosti izpolnitve tega vprašalnika, saj te družbe neodvisnim strankam v Uniji niso prodajale zadevnega izdelka oziroma je bila njihova prodaja omejena.

17 Komisija je 23. februarja 2016 to zahtevo sprejela, obenem pa si je izrecno pridržala pravico, da poda druge zahtevke za podatke ali informacije.

18 Komisija je 7. marca 2016 po preučitvi nekaterih informacij, ki jih je zagotovila družba Hansol, odločila, da bodo morale družbe Schades Nordic, Heipa in R+S odgovoriti na nekatere dele protidampinškega vprašalnika.

19 Komisija je 21. marca 2016 po obisku prostorov družbe Schades v Bruslju družbi Hansol sporočila, da so zahtevki za informacije z dne 7. marca 2016 zdaj omejeni na družbo Schades.

20 Komisija je 15. aprila 2016 potrdila prejem odgovorov družb Hansol, Artone, Hansol Europe in Schades na protidampinške vprašalnike. Komisija je med 15. junijem in 26. avgustom 2016 opravila preveritvene obiske v prostorih teh družb.

21 Komisija je 16. novembra 2016 sprejela Izvedbeno uredbo (EU) 2016/2005 o uvedbi začasne protidampinške dajatve na uvoz nekaterih vrst lahkega termoreaktivnega papirja s poreklom iz Republike Koreje (UL 2016, L 310, str. 1).

22 Družba Hansol je med 17. novembrom 2016 in 23. marcem 2017 predložila pripombe na informativne dokumente, v katerem so bile povzete začasne in dokončne ugotovitve Komisije.

23 Komisija je 2. maja 2017 sprejela sporno uredbo, s katero je naložena dokončna protidampinška dajatev na uvoz zadevnega izdelka v obliki fiksnega zneska 104,46 EUR na neto tono.

## Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

24 Družba Hansol je s tožbo, ki jo je 20. junija 2017 vložila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča, predlagala razglasitev ničnosti sporne uredbe.

25 Družba Hansol je v utemeljitev tožbe navedla pet tožbenih razlogov. Za presojo razlogov, navedenih v pritožbi in nasprotni pritožbi, so upoštevni le prvi očitek iz drugega dela prvega tožbenega razloga, prvi del drugega tožbenega razloga, četrti tožbeni razlog ter drugi in tretji del petega tožbenega razloga.

26 Predsednik sedmega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 27. novembra 2017 združenju ETPA dovolil intervencijo v podporo predlogom Komisije.

27 Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo sporno uredbo razglasilo za nično. V okviru drugega dela prvega tožbenega razloga, ki se je nanašal na kršitev člena 2(11) osnovne uredbe, je družba Hansol izpodbijala izračun stopnje dampinga zadevnega izdelka. V bistvu je trdila, da je Komisija storila očitno napako pri presoji pri tehtanju prodaje v Uniji neodvisnim strankam, ki je bila ocenjena na med 15 in 25 % celotne prodaje, v primerjavi s prodajo povezanim predelovalcem, ocenjeno na med 75 in 85 % celotne prodaje. Komisija naj ne bi upoštevala količin, ki jih je družba Schades Nordic prodala neodvisnim strankam.

28 Splošno sodišče je iz razlogov, navedenih v točkah od 84 do 87 in 92 izpodbijane sodbe, ugotovilo zatrjevano napako pri tehtanju. Ker izračuni, ki jih je opravila Komisija, niso odražali dejanskega obsega dampinga, ki ga je izvajala družba Hansol, je Splošno sodišče presodilo, da je Komisija kršila člen 2(11) osnovne uredbe.

29 Družba Hansol je v okviru prvega dela drugega tožbenega razloga trdila, da je dokončna protidampinška dajatev v višini 104,46 EUR na neto tono, ki jo je Komisija naložila v sporni uredbi, zaradi te napake pri tehtanju odražala višjo stopnjo dampinga, kot je bila ugotovljena med preiskavo. Splošno sodišče je v točkah od 100 do 106 izpodbijane sodbe temu delu ugodilo, ker je bila dokončna dajatev določena na podlagi predhodno ugotovljene napake pri tehtanju.

30 Četrti tožbeni razlog se je nanašal na kršitev člena 2(1) osnovne uredbe. Družba Hansol je trdila, da je Komisija nepravilno računsko določila normalno vrednost iz člena 2(3) te uredbe. Splošno sodišče je v točkah od 152 do 158 izpodbijane sodbe temu tožbenemu razlogu ugodilo. Splošno sodišče je v bistvu ugotovilo, da čeprav družba Artone ni prodajala dveh vrst proizvodov na svojem notranjem trgu in da je Komisija potrdila, da je za eno od teh vrst proizvodov reprezentativna notranja prodaja družbe Hansol, se je Komisija odločila, da za ti vrsti proizvodov normalno vrednost računsko določi na podlagi člena 2(3) osnovne uredbe. Splošno sodišče je štelo, da je taka določitev normalne vrednosti družbe Artone v nasprotju s členom 2(1) osnovne uredbe, ki določa, da kadar izvoznik ne prodaja podobnega izdelka, se lahko normalna vrednost ugotovi na osnovi cen drugih prodajalcev ali proizvajalcev, ne pa računsko določi na podlagi proizvodnih stroškov zadevne družbe. Zavrnilo je trditve Komisije, ki so temeljile na okoliščinah, v skladu s katerimi so se strukture stroškov ali prodajne cene družb Hansol in Artone precej razlikovale, ker niso bile del odstopanj od metode določanja normalne vrednosti na podlagi dejanskih cen. Zato je ugotovilo, da je Komisija pri določitvi normalne vrednosti družbe Artone kršila člen 2(1) osnovne uredbe.

31 Družba Hansol je z drugim delom petega tožbenega razloga, ki se je nanašal na kršitev člena 3, od (1) do (3) in od (5) do (8), osnovne uredbe, sodne prakse sodišč Unije, odločb STO, prejšnje prakse odločanja Komisije ter načel poštene primerjave in enakega obravnavanja, izpodbijala določitev stopnje škode. Družba Hansol je Komisiji med drugim očitala, da je škodo ocenila tako, da je po analogiji uporabila člen 2(9) osnovne uredbe, in umetno računsko določila izvozno ceno velikih zvitkov, namesto da bi se oprla na končne cene teh zvitkov, ki so se dejansko uporabljale pri prodaji neodvisnim strankam.

32 Splošno sodišče je v točkah od 197 do 205 izpodbijane sodbe ugotovilo obstoj napake pri izračunu stopnje škode in ugodilo drugemu delu petega tožbenega razloga. V bistvu je štelo, da je Komisija storila napako pri presoji obstoja škode s tem, da je izvozno ceno družbe Schades za nadaljnjo prodajo zadevnega izdelka neodvisnim strankam računsko določila tako, da je med drugim odštela

prodajne, splošne in administrativne stroške (v nadaljevanju: stroški PSA) in stopnjo dobička, da bi prišla do te hipotetične cene stroški, zavarovanje in prevoznina (v nadaljevanju: cena CIF) meja Unije, namesto da bi uporabila prodajne cene, ki so bile dejansko zaračunane po teh nadaljnjih prodajah, in da bi odštela samo stroške, nastale pri prodaji. Presodilo je, da se nadaljnja prodaja zadevnega izdelka s strani družbe Schades neodvisnim strankam ni nanašala na prodajo majhnih zvitkov, ampak na sam zadevni izdelek. Iz tega je sklepalo, da je podobnemu izdelku industrije Unije konkuriral in tej industriji povzročil škodo ta izdelek, tako da „referenčna točka“, ki jo je treba upoštevati za izračun škode, ni bila na ravni meje Unije, ampak na ravni neodvisnih strank družbe Schades.

33 Nazadnje, v okviru tretjega dela petega tožbenega razloga, ki se je nanašal na kršitev člena 3(2), (3) in (6) osnovne uredbe, je družba Hansol menila, da so napake, zatrjevane v drugem delu tega tožbenega razloga in drugem delu prvega tožbenega razloga, izkrivile tudi izračun stopenj nelojalnega nižanja prodajnih in ciljnih cen.

34 Splošno sodišče je v točkah od 208 do 213 izpodbijane sodbe štelo, da je napaka pri tehtanju vplivala tudi na izračun nelojalnega nižanja prodajnih cen, ker je Komisija za zadnjenavedeni izračun uporabila isto tehtanje. Ker Splošno sodišče ni moglo izključiti, da je ta napaka, skupaj z napako, storjeno pri izračunu stopnje škode, vplivala tudi na analizo nelojalnega nižanja prodajnih cen in preučitev vpliva dampinškega uvoza na podobne izdelke industrije Unije, je odločilo, da tretjemu delu petega tožbenega razloga ugodi.

## Predlogi strank pred Sodiščem

35 Komisija s pritožbo Sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano sodbo razveljavi, tožbo zavrne in družbi Hansol naloži plačilo stroškov ter

– podredno, zadevo vrne Splošnemu sodišču v ponovno odločanje, odločitev o stroških postopka na prvi stopnji in pritožbenega postopka pa pridrži.

36 Združenje ETPA je podalo enake predloge kot Komisija.

37 Družba Hansol Sodišču predlaga, naj:

– pritožbo zavrne;

– Komisiji naloži plačilo stroškov pritožbenega postopka in

– združenju ETPA naloži plačilo stroškov pritožbenega postopka.

38 Združenje ETPA z nasprotno pritožbo Sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano sodbo razveljavi, tožbo zavrne in družbi Hansol naloži plačilo stroškov;

– podredno, zadevo vrne Splošnemu sodišču v ponovno odločanje, odločitev o stroških postopka na prvi stopnji in pritožbenega postopka pa pridrži.

39 Družba Hansol Sodišču predlaga, naj:

– nasprotno pritožbo zavrne in

– združenju ETPA naloži plačilo stroškov.

## Glavna pritožba

40 Komisija ob podpori združenja ETPA v utemeljitev pritožbe navaja tri pritožbene razloge. Prvi pritožbeni razlog se nanaša na izkrivljanje dokazov in napačno razlago pravnega okvira, ki se uporablja za podatke, na katere se je Komisija lahko oprla pri računski določitvi izvozne cene. Drugi pritožbeni razlog se nanaša na napačno razlago člena 2(1) in (3) osnovne uredbe za določitev normalne vrednosti v primeru neobstoja prodaje na notranjem trgu. Tretji pritožbeni razlog se nanaša na napačno razlago člena 3 osnovne uredbe pri določitvi stopnje nelojalnega nižanja prodajnih cen pri izvozu v Unijo prek povezanih subjektov.

### *Prvi pritožbeni razlog*

*Trditve strank*

41 Komisija trdi, da je Splošno sodišče v točkah od 84 do 87, 92 in od 100 do 106 izpodbijane sodbe napačno presodilo dokaze, potrebne za računsko določitev izvozne cene v skladu s členom 2(9) osnovne uredbe.

42 Komisija primarno meni, da je Splošno sodišče izkrivilo dokaze s tem, da je v točkah 85 in 86 izpodbijane sodbe presodilo, da iz dokazov, predloženih v upravnem postopku, izhaja, da je vsaj en drug povezan predelovalec, in sicer družba Schades Nordic, prodal naprej določeno količino zadevnega izdelka, kupljenega pri družbi Hansol. Po navedbah Komisije namreč družba Schades Nordic v tem postopku ni niti odgovorila na protidampinški vprašalnik niti ni bil pri njej opravljen preveritveni obisk, tako da ni mogoče šteti, da so bili v navedenem postopku predloženi dokazi v zvezi s prodajo te družbe.

43 Komisija podredno trdi, da je Splošno sodišče napačno razložilo pravila, ki se uporabljajo na področju dokazovanja. Poleg tega naj bi Splošno sodišče s svojo presojo nezakonito nadomestilo presojo Komisije.

44 Na prvem mestu, Komisija meni, da ji je Splošno sodišče s tem, da je presodilo, da bi morala upoštevati podatke družbe Schades Nordic, naložilo, naj upošteva podatke, ki ne izhajajo iz postopka zbiranja in preverjanja, organiziranega v skladu z osnovno uredbo. Da bi prišla do objektivnih in natančnih ugotovitev, meni, da mora z odgovori na protidampinške vprašalnike, katerih resničnost se nato preveri, v določenem roku pridobiti podatke preiskovanih družb. Osnovna uredba in pravo STO naj bi nasprotovala temu, da bi morala upoštevati podatke, ki jih zainteresirana stranka ni predložila v odgovor na protidampinški vprašalnik niti niso bili preverjeni. Te ugotovitve naj bi še toliko bolj veljale v obravnavanem primeru, saj podatki družbe Schades Nordic, s katerimi je bila Komisija seznanjena v okviru zahteve za nerazkritje, niso bili del spisa preiskave, ki je bil na voljo drugim zainteresiranim strankam.

45 Na drugem mestu, Komisija meni, da je razlogovanje Splošnega sodišča protislovno. Splošno sodišče naj bi štelo, da je bila prodaja družbe Schades reprezentativna za prodajo vsem povezanim predelovalcem, in presodilo, da bi morala Komisija upoštevati posamezne podatke povezanih predelovalcev. Ker naj izpodbijana sodba ne bi vsebovala nobene ugotovitve, s katero bi se ovrgla presoja Komisije, da so bili podatki družbe Schades reprezentativni za prodajo trem drugim povezanim predelovalcem za določitev izvozne cene na podlagi člena 2(9) osnovne uredbe, naj bi Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je Komisiji naložilo, da svoje ugotovitve opre na podatke, ki, ker jih družba Schades Nordic ni predložila, niso bili preverjeni.

46 Družba Hansol meni, da je treba prvi pritožbeni razlog zavreči kot očitno nedopusten ali, podredno, zavrniti kot očitno neutemeljen.

*Presoja Sodišča*

47 V zvezi z očitkom, s katerim Komisija trdi, da se je Splošno sodišče oprlo na napačno razlago pravil, ki se uporabljajo na področju dokazovanja, je treba opozoriti, da je v skladu z osnovno uredbo naloga Komisije kot preiskovalnega organa, da dokaže obstoj dampinga, škode in vzročne zveze med uvozom, ki je predmet dampinga, in škodo. Te elemente je treba dokazati objektivno po zanesljivi preiskavi. Vendar z nobeno določbo te uredbe Komisiji ni podeljeno pooblastilo, da zainteresirane stranke prisili k sodelovanju v preiskavi ali k predložitvi informacij (glej v tem smislu sodbo z dne 14. decembra 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, točka 54).

48 Kot je razvidno iz povezane razlage členov 6, 16 in 18 osnovne uredbe, mora Komisija, kadar preiskuje obstoj dampinga in škode, najprej skušati pridobiti upoštevne informacije na podlagi prostovoljnega sodelovanja zainteresiranih strank. Za to v skladu s členom 6(2) te uredbe tem strankam pošilja protidampinške vprašalnike. Odgovori na te vprašalnike so za Komisijo pomemben vir informacij. V skladu s členom 6(8) navedene uredbe Komisija v kar največji možni meri preveri tako pridobljene informacije, preden svoje ugotovitve opre nanje. Komisija ima za izpolnitev te obveznosti možnost izvedbe preveritvenih obiskov v skladu s členom 16 iste uredbe.

49 Iz tega sledi, da so v primeru prostovoljnega sodelovanja zainteresiranih strank protidampinški vprašalniki prednostni instrument Komisije za vodenje protidampinških preiskav. Komisija lahko na podlagi člena 18 osnovne uredbe svoje ugotovitve na podlagi dostopnih podatkov sprejme le, če zainteresirana stranka ne sodeluje v protidampinški preiskavi, tako da ne dovoli dostopa do informacij ali na kak drug način ne dobavi potrebnih informacij v predpisanem roku, ali pa močno ovira preiskavo.

50 Vendar iz določb osnovne uredbe ne izhaja, da če zainteresirana stranka sodeluje v preiskavi in predloži informacije zunaj odgovora na protidampinški vprašalnik, Komisija teh informacij ne bi smela upoštevati. Taka razlaga teh določb bi bila poleg tega v nasprotju z obveznostjo Komisije, da z vso zahtevano skrbnostjo obravnava informacije, ki jih ima na voljo (glej v tem smislu sodbo z dne 22. marca 2012, GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, točki 32 in 36), in ciljem osnovne uredbe, da se objektivno dokaže obstoj dampinga in škode za uvedbo prilagojenih protidampinških dajatev.

51 Zato Komisija v protidampinškem postopku informacij, ki jih je predložila zainteresirana stranka, ki sodeluje v tem postopku, ne more izključiti zgolj zato, ker so bile predložene zunaj odgovora na protidampinški vprašalnik.

52 V obravnavanem primeru iz dejanskih ugotovitev Splošnega sodišča v točki 85 izpodbijane sodbe izhaja, da je družba Hansol sodelovala v preiskavi in Komisiji predložila podatke o nadaljnji prodaji zadevnega izdelka s strani družbe Schades Nordic.

53 Glede na ugotovitve iz točk 50 in 51 te sodbe to, da je družba Hansol podatke o nadaljnji prodaji zadevnega izdelka s strani družbe Schades Nordic predložila zunaj protidampinškega vprašalnika, Komisije ni moglo odvezati obveznosti, da presodi upoštevnost teh podatkov in jih preveri.

54 Prav tako dejstvo, da so nekatere zainteresirane stranke izvzete iz obveznosti izpolnjevanja protidampinškega vprašalnika, Komisije ne odvezuje obveznosti, da oceni in preveri informacije, prejete zunaj odgovorov na ta vprašalnik, saj odobritev teh izjem Komisije ne razbremeni njene odgovornosti za skrbno vodenje preiskave.

55 V nasprotju s trditvami Komisije ta razlaga ne more ogroziti nepristranskosti preiskave zato, ker zadevne informacije niso bile posredovane vsem drugim zainteresiranim strankam, da bi se zagotovile njihove procesne pravice. Komisija namreč pomanjkanja skrbnosti pri upoštevanju upoštevnih informacij ne more upravičiti s sklicevanjem na tveganje kršitve procesnih pravic drugih zainteresiranih strank, ki jih je morala zagotoviti v postopku, v katerem je bila sprejeta sporna uredba.

56 Nazadnje, glede očitkov, da je Splošno sodišče izkrivilo dokaze in je s svojo presojo nezakonito nadomestilo presojo Komisije s tem, da je štelo, da so podatki o nadaljnji prodaji s strani družbe Schades Nordic upoštevni dokazi, čeprav jih ni preverila, je treba ugotoviti naslednje.

57 Nadzor zakonitosti, določen v členu 263 PDEU, pomeni, da lahko Splošno sodišče opravlja nadzor tako nad dejstvi kot nad uporabo prava v zvezi s trditvami, ki jih tožeča stranka navede zoper izpodbijani akt, in da ima pooblastilo za presojo dokazov in razglasitev ničnosti navedenega akta (glej v tem smislu sodbo z dne 10. julija 2014, Telefónica in Telefónica de España/Komisija, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, točka 53).

58 Na področju skupne trgovinske politike in predvsem ukrepov trgovinske zaščite iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da imajo institucije Unije široko diskrecijsko pravico zaradi zapletenosti gospodarskih in političnih razmer, ki jih morajo preučiti, tako da mora biti sodni nadzor te široke diskrecijske pravice omejen na preverjanje, ali so bila spoštovana postopkovna pravila, ali je bilo pravilno ugotovljeno dejansko stanje, ali ni obstajala očitna napaka pri presoji tega dejanskega stanja oziroma ali niso bila zlorabljena pooblastila (glej v tem smislu sodbo z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, točki 35 in 36 ter navedena sodna praksa).

59 Poleg tega iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja tudi, da nadzor Splošnega sodišča nad dokazi, s katerimi institucije Unije utemeljujejo svoje ugotovitve, ne pomeni nove presoje dejanskega stanja, ki nadomešča presojo institucij. Ta nadzor ne posega v široko diskrecijsko pravico navedenih institucij na področju trgovinske politike, temveč je omejen na ugotovitev, ali je s temi dokazi mogoče utemeljiti ugotovitve, do katerih so te institucije prišle. Zato Splošno sodišče ni pristojno le za preverjanje resničnosti navajanih dokazov, njihove zanesljivosti in notranje skladnosti, temveč tudi za nadzor nad tem, ali ti dokazi pomenijo celoto upoštevnih podatkov, ki so pomembni pri presoji kompleksnega položaja, in ali je z njimi mogoče utemeljiti iz njih izpeljane ugotovitve (sodba z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, točka 37 in navedena sodna praksa).

60 Splošno sodišče je v točki 84 izpodbijane sodbe navedlo, da je tehtanje, ki ga je uporabila Komisija in ki temelji na primerjavi s skupno prodajo zadevnega izdelka v Unijo med, na eni strani, neposredno in posredno prodajo neodvisnim strankam ter, na drugi strani, prodajo povezanim predelovalcem za predelavo v majhne zvitke, vplivalo na izračun stopnje dampinga, ki jo je uporabljala družba Hansol, ker je bila stopnja dampinga za neposredno in posredno prodajo zadevnega izdelka občutno nižja od stopnje dampinga, ki se je uporabljala za prodajo povezanim predelovalcem za predelavo zadevnega izdelka v majhne zvitke. Dalje, Splošno sodišče je v točkah od 85 do 86 izpodbijane sodbe v bistvu štelo, da čeprav je imela Komisija podatke o količinah zadevnih izdelkov, ki jih je družba Schades Nordic kupila od družbe Hansol in jih prodala naprej neodvisnim strankam, je vseeno menila, da je bila ta prodaja, tako kot prodaja družbama Heipa in R+S, v celoti opravljena za predelavo zadevnega izdelka v majhne zvitke. Nazadnje, Splošno sodišče je na podlagi tega, da Komisija ni upoštevala podatkov družbe Schades Nordic, sklepalo, da je ta institucija pri izračunu stopnje dampinga na podlagi podatkov družbe Schades pripisala preveliko utež prodaji povezanim predelovalcem za predelavo v majhne zvitke in s tem povečala dejanski damping, ki ga je izvajala družba Hansol. Ker izračuni Komisije niso odražali dejanskega obsega dampinga družbe Hansol, je Splošno sodišče v točki 87 izpodbijane sodbe presodilo, da je Komisija kršila člen 2(11) osnovne uredbe.

61 Splošno sodišče je s tem opravilo nadzor zakonitosti, ki mu je naložen s členom 263 PDEU, tako da je preverilo, ali je Komisija upoštevala vse upoštevne podatke o nadaljnji prodaji zadevnega izdelka s strani povezanih predelovalcev in ali so tako upoštevani podatki tej instituciji omogočali dovolj zanesljivo ugotovitev obsega dampinga, ki ga je izvajala družba Hansol.

62 To, da Splošno sodišče ni preverilo podatkov o prodaji zadevnega izdelka s strani družbe Schades Nordic neodvisnim strankam, ne pomeni, da je izkrivilo dokaze ali da je presojo Komisije nadomestilo s svojo. Ker so bili namreč ti podatki Komisiji pravilno predloženi v postopku preiskave, kot je razvidno iz točk od 52 do 55 te sodbe, in ker so bili *a priori* upoštevni za izračun dampinga, bi jih Komisija morala upoštevati in preveriti. Nadzor, ki ga je opravilo Splošno sodišče, se je nanašal na posledice neupoštevanja in nepreverjanja teh podatkov na veljavnost presoj Komisije v zvezi z izvajanim dampingom. To, da je bilo glede na navedene podatke vsaj mogoče, da je Komisija pripisala preveliko utež prodaji povezanim predelovalcem za predelavo v majhne zvitke in s tem povečala dejanski damping, ki ga je izvajala družba Hansol, je zadoščalo za dvom o zanesljivosti in objektivnosti presoje Komisije glede dampinga, ki ga je izvajala družba Hansol.

63 Zato je Splošno sodišče v točki 87 izpodbijane sodbe lahko štelo, da izračuni Komisije niso odražali dejanskega obsega dampinga, ki ga je izvajala družba Hansol. Splošno sodišče torej s tem, da je iz tega razloga v točkah 87 in 105 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je Komisija kršila člen 2(11) in člen 9(4), drugi pododstavek, osnovne uredbe, ni napačno uporabilo prava. Zato je lahko v točki 92 izpodbijane sodbe ugodilo prvemu očitku drugega dela prvega tožbenega razloga in v točki 106 izpodbijane sodbe prvemu delu drugega tožbenega razloga.

64 V nasprotju s trditvami Komisije ta presoja Splošnega sodišča ne pomeni protislovja med upoštevanjem posameznih podatkov družbe Schades Nordic in reprezentativnostjo podatkov družbe Schades. Kot je namreč razvidno iz točk 85 in 86 izpodbijane sodbe, se je Komisija odločila, da podatke družbe Schades uporabi za izračun stopnje dampinga pri prodaji družbe Hansol trem drugim povezanim predelovalcem. Komisija je za ta izračun štela, da je bila družba Schades edini predelovalec skupine Hansol, ki je zadevni izdelek prodal neodvisnim strankam. Vendar je bilo iz podatkov družbe Schades Nordic razvidno, da je tudi ta družba določen obseg zadevnega izdelka prodala neodvisnim strankam. Glede na to, da je Komisija vedela, da je družba Schades določeno količino zadevnega izdelka prodala naprej neodvisnim strankam brez predelave,

je Splošno sodišče štelo, da bi morala ta položaj upoštevati na ravni prodaje zadevnih izdelkov drugim povezanim predelovalcem. Tako sklepanje ni protislovno. Reprezentativnost podatkov družbe Schades namreč nikakor ne izključuje, da je izračun, ki temelji na teh podatkih, zaradi neupoštevanja vseh upoštevnih podatkov v zvezi s tem napačen.

65 Zato je treba glede na vse navedene preudarke prvi pritožbeni razlog v celoti zavrniti.

### *Drugi pritožbeni razlog*

#### *Trditve strank*

66 Komisija ob podpori združenja ETPA meni, da je Splošno sodišče v točkah od 152 do 158 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo, ker je podalo razlago, ki absolutno razlikuje med položajem iz člena 2(1), drugi pododstavek, osnovne uredbe, v katerem izvoznik izdelka, ki je predmet preiskave, ne prodaja na domačem trgu, in položajem iz člena 2(3), prvi pododstavek, te uredbe, v katerem ni, ali pa ni dovolj, prodaje izdelka v običajnem poteku trgovanja. Splošno sodišče naj bi zato napačno štelo, da je Komisija pri izračunu normalne vrednosti družbe Artone kršila člen 2(1) osnovne uredbe.

67 Ta razlaga naj bi bila v nasprotju s členom 2(1), drugi pododstavek, osnovne uredbe, ki v različnih jezikovnih različicah določa, da se normalna vrednost „lahko“ določi po metodi, opisani v navedenem pododstavku. Ta določba naj ne bi določala obveznosti, ampak možnost. Taka razlaga naj bi bila po mnenju združenja ETPA potrjena z zgodovino nastanka te določbe.

68 Razlaga člena 2 osnovne uredbe, ki jo je sprejelo Splošno sodišče, naj ne bi bila v skladu s členom 2.2 protidampinškega sporazuma, ki določa, da lahko neobstoj prodaje na notranjem trgu vodi le do dveh metod, na podlagi katerih je mogoče določiti normalno vrednost, bodisi do računske določitve na podlagi proizvodnih stroškov, ki ji je sledila Komisija v obravnavanem primeru, bodisi do uporabe reprezentativne izvozne cene v primerno tretjo državo.

69 Po mnenju Komisije razlaga Splošnega sodišča nasprotuje individualni naravi protidampinške dajatve, kot izhaja zlasti iz člena 9(5), drugi pododstavek, osnovne uredbe, katerega namen je spodbuditi, da se pri določitvi normalne vrednosti da prednost podatkom, značilnim za izvoznika, pred podatki drugih proizvajalcev.

70 Komisija meni, da razlaga Splošnega sodišča omejuje varstvo procesnih pravic preiskovane družbe. To podjetje naj bi bilo v neugodnem položaju, kadar preiskovalni organ za izračun normalne vrednosti uporabi podatke drugega proizvajalca izvoznika. V takem položaju naj bi imelo to podjetje dostop le do nezaupne različice podatkov, ki jih je predložil njegov konkurent.

71 Po mnenju Komisije razlaga Splošnega sodišča pomeni umetno ločevanje med položajem, v katerem ni bilo prodaje, in položajem, v katerem ni bilo prodaje v običajnem poteku trgovanja. Vendar naj bi se ta položaja delno prekrivala. Združenje ETPA poudarja, da naj ne bi bilo pravnega razlikovanja med položajem, za katerega je značilen neobstoj prodaje, in položajem, v katerem ni dovolj prodaje v državi izvoznici.

72 Komisija meni, da sodba z dne 1. oktobra 2014, Svet/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245), na katero se je Splošno sodišče sklicevalo v točki 152 izpodbijane sodbe, za obravnavani primer ni upoštevna, saj se ta sodba nanaša le na opredelitev pojma „prodaja v običajnem poteku trgovanja“ v smislu člena 2(3) osnovne uredbe.

73 Združenje ETPA meni, da se člen 2(1) temeljne uredbe v prvem pododstavku nanaša na položaj, ki je drugačen od položaja iz drugega pododstavka tega člena. Zato naj razlage prvega pododstavka te določbe, ki izhaja iz sodbe z dne 1. oktobra 2014, Svet/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245), ne bi bilo mogoče uporabiti za razlago drugega pododstavka te določbe. Združenje ETPA dodaja, da v nasprotju s tem, kar Splošno sodišče navaja v točki 157 izpodbijane sodbe, razlike med družbama Hansol in Artone glede strukture stroškov in prodajnih cen niso razlog, iz katerega Komisija normalne vrednosti družbe Artone ni določila na podlagi cen te družbe. Po mnenju združenja ETPA naj bi Komisija v skladu s členom 2(2) osnovne uredbe dokazala, da obseg prodaje dveh od izdelkov družbe Artone ni reprezentativen in da je zato izbrala metodo, določeno v členu 2(3) te uredbe. Komisija naj bi utemeljila svojo odločitev, da zaradi razlik v strukturi stroškov in uporabljenih prodajnih cenah med družbama Artone in Hansol namesto cen drugih prodajalcev ali proizvajalcev uporabi proizvodne stroške.

74 Družba Hansol meni, da med metodami določitve normalne vrednosti iz člena 2 osnovne uredbe obstaja hierarhični vrstni red. Iz razčlenitve člena 2(1) osnovne uredbe na več pododstavkov naj bi izhajalo, da mora normalna vrednost temeljiti predvsem na domačih cenah. Okoliščina, da je treba na podlagi strukture te členitve za določitev normalne vrednosti domačim cenam proizvajalca izvoznika dati prednost pred domačimi cenami drugih prodajalcev ali proizvajalcev, pa naj ne bi pomenila, da je treba dati prednost računsko določeni normalni vrednosti pred normalno vrednostjo, ki temelji na domačih cenah. Taka razlaga naj bi bila v nasprotju s presojo Sodišča v sodbi z dne 1. oktobra 2014, Svet/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, točka 20), v skladu s katero je določitev normalne vrednosti na podlagi cen pravilo, medtem ko je računska določitev normalne vrednosti izjema.

75 Družba Hansol poleg tega meni, da je razlogovanje Komisije v nasprotju z njeno predhodno prakso in da niti protidampinški sporazum, ki ne vsebuje določbe, ki bi bila podobna členu 2(1), drugi pododstavek, osnovne uredbe, niti varstvo procesnih pravic zainteresiranih strank ne nasprotujeta razlagi člena 2(1) in (3) osnovne uredbe, ki jo je sprejelo Splošno sodišče.

*Presoja Sodišča*

76 Določitev normalne vrednosti izdelka je ena izmed bistvenih faz, ki omogoča ugotovitev morebitnega dampinga (sodbi z dne 22. marca 2012, GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, točka 19, in z dne 1. oktobra 2014, Svet/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, točka 20).

77 Člen 2(1), prvi pododstavek, osnovne uredbe za določitev te normalne vrednosti določa, da ta običajno temelji na cenah, ki so jih neodvisne stranke plačale ali jih plačujejo v običajnem poteku trgovanja v državi izvoznici. Drugi pododstavek te določbe določa, da kadar izvoznik v državi izvoznici ne izdeluje ali ne prodaja podobnega izdelka, se lahko normalna vrednost ugotovi na osnovi cen drugih prodajalcev ali proizvajalcev.

78 Člen 2(1) osnovne uredbe tako določa splošno načelo, v skladu s katerim normalna vrednost načeloma temelji na cenah, ki so jih neodvisne stranke plačale ali jih plačujejo v običajnem poteku trgovanja v državah izvoznicah (sodba z dne 22. marca 2012, GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, točka 19).

79 To splošno načelo se pri določitvi normalne vrednosti uporablja prednostno. Kot je namreč Splošno sodišče opozorilo v točki 148 izpodbijane sodbe, je Sodišče že razsodilo, da tako iz besedila kot iz sistematike člena 2(1), prvi pododstavek, osnovne uredbe izhaja, da je treba za določitev normalne vrednosti načeloma prednostno upoštevati ceno, ki se je dejansko plačala ali se plačuje v običajnem poteku trgovanja (glej v tem smislu sodbo z dne 1. oktobra 2014, Svet/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, točka 20 in navedena sodna praksa). Ker člen 2(1), drugi pododstavek, osnovne uredbe uporabo tega splošnega načela določa, kadar pogoji iz prvega pododstavka te določbe niso izpolnjeni, je tudi njega treba razlagati tako, da se uporablja prednostno glede na metode določitve normalne vrednosti.

80 V skladu s členom 2(3), prvi pododstavek, osnovne uredbe je mogoče od uporabe splošnega načela, določenega v členu 2(1) te uredbe, odstopiti le takrat, kadar ni, ali pa ni dovolj, prodaje podobnega izdelka v običajnem poteku trgovanja ali kadar zaradi posebne situacije na trgu taka prodaja ne dovoljuje ustrezne primerjave, pri čemer se normalna vrednost izračuna na osnovi proizvodnih stroškov v državi porekla, h katerim se doda razumen znesek za stroške in za dobiček, ali pa na osnovi reprezentativnih izvoznih cen (glej v tem smislu sodbo z dne 1. oktobra 2014, Svet/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, točka 20 in navedena sodna praksa).

81 S členom 2(1), prvi in drugi pododstavek, in členom 2(3), prvi pododstavek, osnovne uredbe je torej vzpostavljena hierarhija metod za določanje normalne vrednosti, ki so v navedene v teh določbah. Iz tega sledi, da se v nasprotju s trditvami Komisije položaji, na katere se nanaša vsaka od navedenih metod, ne prekrivajo.

82 Ta razlaga ni v nasprotju z obveznostjo razlage člena 2(1) in (3) osnovne uredbe v skladu s členom 2.2 protidampinškega sporazuma. Res je sicer, da primarnost mednarodnih sporazumov, ki jih sklene Unija, v razmerju do besedil sekundarne zakonodaje Unije narekuje, da je treba ta besedila razlagati čim bolj v skladu s temi sporazumi (sodba z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, točka 31 in navedena sodna praksa). Vendar, kot je navedel tudi generalni pravobranilec v točki 108 sklepnih predlogov, protidampinški sporazum ne vsebuje določbe, ki bi bila podobna členu 2(1) osnovne uredbe, ki se ne nanaša na okoliščino neobstoja prodaje iz člena 2.2 protidampinškega sporazuma.

83 Poleg tega v nasprotju s tem, kar trdi Komisija, razlaga, navedena v točkah od 78 do 81 te sodbe, ne posega v procesne pravice izvoznikov. Če se namreč normalna vrednost določi na podlagi cen drugih izvoznikov ali proizvajalcev v skladu s členom 2(1), drugi pododstavek, osnovne uredbe, se lahko te pravice zagotovijo z nezaupnimi povzetki podatkov teh drugih izvoznikov ali proizvajalcev.

84 Nazadnje, v zvezi z očitkom združenja ETPA zoper točko 157 izpodbijane sodbe je treba opozoriti, da – kot je razvidno iz točk 79 in 80 te sodbe – je mogoče od uporabe metod določitve normalne vrednosti na podlagi prodajne cene podobnega izdelka na notranjem trgu države izvoznice odstopiti le takrat, kadar ni bilo, ali pa ni bilo dovolj, prodaje podobnega izdelka v običajnem poteku trgovanja ali kadar zaradi posebne situacije na trgu taka prodaja ne dovoljuje ustrezne primerjave. Člen 2(3) osnovne uredbe samo v takih primerih omogoča bodisi računsko določitev normalne vrednosti na podlagi proizvodnih stroškov v državi porekla bodisi določitev te vrednosti na podlagi izvozne cene. Splošno sodišče zato ni storilo napake s tem, da je v točki 157 izpodbijane sodbe ugotovilo, da razlike med strukturo stroškov in prodajnimi cenami družb Artone in Hansol niso izjema od metode določanja normalne vrednosti glede na dejanske cene na notranjem trgu države izvoznice.

85 Zato Splošno sodišče s tem, da je v točkah od 152 do 158 izpodbijane sodbe v bistvu štelo, da iz člena 2(1) osnovne uredbe izhaja, da če izvoznik ne prodaja podobnega izdelka, se normalna vrednost določi na podlagi cen drugih prodajalcev ali proizvajalcev in ne na podlagi proizvodnih stroškov zadevne družbe, in da je Komisija pri izračunu normalne vrednosti za vrste zadevnega izdelka družbe Artone kršila ta člen, ni napačno uporabilo prava.

86 Zato je treba drugi pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

### *Tretji pritožbeni razlog*

#### *Trditve strank*

87 Komisija ob podpori združenja ETPA trdi, da je bilo v obrazložitvi, navedeni v točkah od 196 do 205 in od 208 do 213 izpodbijane sodbe, napačno uporabljeno pravo. Splošno sodišče je presodilo, da je morala Komisija v okviru izračuna stopnje škode stopnjo nelojalnega nižanja prodajnih cen za nadaljnjo prodajo velikih zvitkov s strani povezanih družb izračunati na podlagi prodajnih cen, dogovorjenih med družbo Schades in neodvisnimi strankami te družbe, ne pa – kot je to storila – z uporabo člena 2(9) osnovne uredbe, tako da je dejanske prodajne cene znižala na ceno CIF meja Unije. Ker pa ni opredelitve in metode za izračun stopnje nelojalnega nižanja prodajnih cen, Komisija meni, da je ta izračun spadal v njeno široko diskrecijsko pravico. Poleg tega naj bi bil njen izračun upravičen ob upoštevanju člena 3(3) osnovne uredbe, ki določa, da je treba obstoj znatnega nelojalnega nižanja prodajnih cen preučiti na ravni „dampinškega uvoza“ in ne na ravni njihove cene pri nadaljnji prodaji na trgu Unije. Presoja Splošnega sodišča naj bi napačno temeljila na presoji na podlagi konkurenčnega prava namesto prava trgovinske politike ter z njo naj bi se za izračun zneska dampinga napačno in diskriminatorno računsko določila izvozna cena, ločena od cene, ki je bila upoštevana za ugotovitev škode.

88 Družba Hansol meni, da Splošno sodišče ni storilo napake s tem, da je razsodilo, da je Komisija v sporni uredbi uporabila napačno metodo za izračun stopnje nelojalnega nižanja prodajnih cen.

89 Prvič, družba Hansol meni, da uporaba člena 2(9) osnovne uredbe po analogiji očitno krši člen 3(1) te uredbe, saj imata ti določbi različna predmeta.

90 Drugič, družba Hansol trdi, da iz prakse STO in Komisije izhaja, da preizkus obstoja znatnega nelojalnega nižanja prodajnih cen zahteva, da se cene ne primerjajo na ravni „dampinškega uvoza“, temveč na isti trgovinski ravni, ki je opredeljena glede na vrsto strank. Uporaba člena 2(9) osnovne uredbe za izračun stopnje nelojalnega nižanja prodajnih cen naj bi bila v obravnavanem primeru enakovredna primerjavi cen, ki niso primerljive, saj naj ne bi vsebovale istih elementov cene. Z uporabo te določbe osnovne uredbe naj bi se izvedle prilagoditve na višji ravni distribucijske verige, kot je prodaja v Uniji.

91 Tretjič, družba Hansol meni, da metode izračuna dampinga niso primerljive z metodami izračuna škode, kar naj bi Komisija priznala v svoji prejšnji praksi. Poleg tega naj bi bila ta praksa in sodbi z dne 30. novembra 2011, Transnational Company „Kazchrome“ in ENRC Marketing/Svet in Komisija (T-107/08, EU:T:2011:704, točka 63), in z dne 10. aprila 2019, Jindal Saw in Jindal Saw Italia/Komisija (T-301/16, EU:T:2019:234, točka 187), v nasprotju s trditvijo, da je treba učinke dampinškega uvoza na cene presojati na ravni meje Unije. Družba Hansol meni, da se morajo cene primerjati na ravni prodaje prvi neodvisni stranki – konkurenca v Uniji je namreč na tej ravni – in ne na ravni meje Unije.

92 Četrtič, družba Hansol trdi, da prodaja, opravljena v Uniji prek povezanih subjektov, in prodaja, opravljena neposredno neodvisnim strankam, spadata v različna položaja, ki ju je Komisija obravnavala enako, s čimer je kršila načelo enakega obravnavanja.

93 Družba Hansol meni, da očitki Komisije zoper točko 204 izpodbijane sodbe niso dopustni, ker se nanašajo na dejanske elemente.

*Presoja Sodišča*

94 V skladu s členom 1(1) osnovne uredbe je za to, da se lahko za dampinški izdelek naloži protidampinška dajatev, pomembno, da njegova sprostitev v prosti promet v Uniji povzroča škodo.

95 Za določitev te škode člen 3(2) te uredbe določa, da je treba objektivno preveriti obseg dampinškega uvoza, učinek tega uvoza na cene na trgu Unije in njegov vpliv na industrijo Unije. V zvezi z učinkom uvoza na cene člen 3(3) navedene uredbe določa, da se preuči, ali je zaradi tega uvoza prišlo do znatnega nelojalnega nižanja prodajnih cen glede na ceno podobnega izdelka industrije Unije.

96 Ugotoviti je treba, da je Splošno sodišče v točkah od 196 do 205 izpodbijane sodbe štelo, da je Komisija storila očitno napako pri presoji, ker škode, povzročene v primeru nadaljnje prodaje zadevnega izdelka s strani povezanega predelovalca, ni določila na podlagi cene zadevnega izdelka, po kateri ga je družba Schades prodala naprej svojim prvim neodvisnim strankam na trgu Unije, ampak na podlagi računsko določene cene CIF meja Unije, kot je bilo storjeno za izračun škode, ki jo je družba Schades povzročila s prodajo zadevnega izdelka, predelanega v majhne zvitke, na istem trgu.

97 Splošno sodišče je v točki 199 izpodbijane sodbe na podlagi sodbe z dne 30. novembra 2011, Transnational Company „Kazchrome“ in ENRC Marketing/Svet in Komisija (T-107/08, EU:T:2011:704), sklepalo, da so v okviru določitve škode in referenčne točke, glede na katero je bilo treba izračunati cene izdelkov družbe Hansol, ki jih je treba primerjati s cenami industrije Unije, na odločitev strank nekega podjetja, da kupijo izdelek tega podjetja in ne izdelek industrije Unije, lahko vplivale cene, dogovorjene med tem podjetjem in njegovimi strankami, ne pa cene na vmesni stopnji te odločitve. Splošno sodišče je štelo, da pa je v primeru nadaljnje prodaje podobnemu izdelku industrije Unije konkuriral in tej industriji povzročil škodo prav zadevni izdelek. Splošno sodišče je na podlagi tega v točki 201 izpodbijane sodbe ugotovilo, da „referenčna točka“ v zvezi z nadaljnjo prodajo zadevnega izdelka s strani družbe Schades ni na ravni meje Unije, ampak na ravni prodaje neodvisnim strankam tega povezanega predelovalca. Splošno sodišče je v točki 203 izpodbijane sodbe presodilo, da je Komisija storila napako s tem, da je pri določitvi škode za te nadaljnje prodaje neodvisnim strankam upoštevala izvozno ceno, od katere so se odšteli stroški PSA in stopnja dobička.

98 Za preučitev, ali je Splošno sodišče pri teh presojah napačno uporabilo pravo, je treba opozoriti, da imajo institucije Unije, kot je razvidno iz točke 58 te sodbe, na področju ukrepov trgovinske zaščite široko diskrecijsko pravico, tako da mora biti sodni nadzor take presoje omejen na preverjanje, ali so bila spoštovana postopkovna pravila, ali je bilo pravilno ugotovljeno dejansko stanje, ali ni obstajala očitna napaka pri presoji tega dejanskega stanja oziroma ali niso bila zlorabljena pooblastila.

99 Ker je preučitev obstoja nelojalnega nižanja prodajnih cen ekonomsko zapleteno vprašanje, za katero osnovna uredba ne določa nobene posebne metode, ima Komisija v zvezi s tem široko diskrecijsko pravico. Iz tega izhaja, da je v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 58 te sodbe, za preučitev nelojalnega nižanja prodajnih cen mogoče predvideti uporabo metode računske določitve cen iz člena 2(9) osnovne uredbe po analogiji, če ta metoda spada v pravni okvir, določen z osnovno uredbo, in ne vodi do očitno napačnega rezultata.

100 V zvezi s tem je treba pri izračunu nelojalnega nižanja prodajnih cen upoštevati dve posebni zahtevi, naloženi z osnovno uredbo.

101 Na eni strani člen 3(2) osnovne uredbe zahteva, da se ta izračun opravi tako, da se objektivno preuči vpliv uvoza na cene. Ta zahteva sama po sebi pomeni, da je treba primerjavo cen opraviti na isti stopnji trženja zadevnih izdelkov. Le tako se namreč lahko, prvič, pravilno upošteva dejanski učinek uvoza na cene podobnega izdelka industrije Unije, drugič, za prodajo zadevnega izdelka in prodajo podobnega izdelka industrije Unije šteje, da imata isto „referenčno točko“, tretjič, prodajne cene zadevnih izdelkov za prve neodvisne stranke objektivno upoštevajo pri izračunu nelojalnega nižanja prodajnih cen, in je lahko, četrtič, primerjava cen na isti ravni, na kateri je konkurenca v Evropski uniji, upoštevna.

102 Na drugi strani iz člena 1(1) v povezavi s členom 3(2) osnovne uredbe izhaja, da je treba škodo presojati ob „sprostitvi“ dampinškega izdelka „v prosti promet v Uniji“. Zato je treba nelojalno nižanje prodajnih cen načeloma izračunati na ravni dampinškega uvoza.

103 V obravnavani zadevi iz ugotovitev Splošnega sodišča izhaja, da je Komisija obstoj nelojalnega nižanja prodajnih cen zadevnega izdelka presojala tako, da je ceno franko tovarna, ki so jo zaračunavali evropski proizvajalci, ki tržijo izdelke, enakovredne zadevnemu izdelku, primerjala s ceno CIF meja Unije za zadevni izdelek. Zadnjenavedena cena ustreza ceni sprostitve v prosti promet v Uniji, to je uvozni ceni takoj po carinjenju tega izdelka na meji Unije. Komisija je tako cene evropskega proizvajalca in uvoznika primerjala na začetni stopnji trženja zadevnega izdelka.

104 Kot pravilno trdi Komisija, je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je štelo, da je bila pri tem razlogovanju storjena očitna napaka pri presoji. Namen tega razlogovanja je bil namreč v skladu z zahtevami iz člena 3(2) osnovne uredbe zagotoviti, da se primerjava cen objektivno opravi na isti stopnji trženja in glede dampinškega izdelka ustreza ravni uvoza.

105 Natančneje, Komisija je lahko, da bi zagotovila objektivno primerjavo cen na ravni prve sprostitve zadevnega izdelka v prosti promet v Uniji, to ceno CIF meja Unije računsko določila tako, da je od cene, po kateri je družba Schades zadevni izdelek prodala naprej neodvisnim strankam, odštela stroške PSA in stopnjo dobička. Ta uporaba člena 2(9) osnovne uredbe po analogiji je namreč spadala v široko diskrecijsko pravico, ki jo ima Komisija pri izvajanju člena 3(2) te uredbe, in torej ni bilo mogoče šteti, da gre za očitno napako pri presoji.

106 Poleg tega v nasprotju s tem, kar je Splošno sodišče v bistvu presodilo v točki 201 izpodbijane sodbe, upoštevanje cene prve nadaljnje prodaje neodvisni stranki na trgu Unije, ki jo opravi povezani predelovalec, ne ustreza stopnji trženja franko tovarna enakovrednega izdelka, ki izvira iz industrije Unije, temveč poznejši stopnji trženja tega proizvoda. Prodajna cena povezanega predelovalca prvi neodvisni stranki namreč ni uvozna cena, ampak cena pri nadaljnji prodaji.

107 Iz tega izhaja, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je v točki 203 izpodbijane sodbe presodilo, da je Komisija napačno odločila, da bo za določitev izvoznih cen zadevnega izdelka v okviru ugotavljanja škode odštela stroške PSA in stopnjo dobička za nadaljnjo prodajo zadevnega izdelka s strani družbe Schades neodvisnim strankam.

108 Presoja Splošnega sodišča v točki 204 izpodbijane sodbe v zvezi z vplivom domnevne napake Komisije na veljavnost ravni nelojalnega nižanja prodajnih cen, uporabljene v sporni uredbi, je zato prav tako napačna, ne da bi se bilo treba izreči o vprašanju, ali navedena presoja pomeni presojo dejanskega stanja, ki je Komisija v pritožbi ni mogla uveljavljati.

109 Iz tega izhaja, da je Splošno sodišče v točki 205 izpodbijane sodbe napačno ugodilo drugemu delu petega tožbenega razloga.

110 Opozoriti je še treba, da je Splošno sodišče v točkah od 208 do 212 izpodbijane sodbe v bistvu ugotovilo, da izračun stopnje nelojalnega nižanja prodajnih cen v višini 9,4 %, ki jo je Komisija uporabila v sporni uredbi, temelji tudi na napaki pri tehtanju prodaje, storjeni pri izračunu dampinga. Ker ni bilo mogoče izključiti, da te napake vplivajo na ugotovitev Komisije v zvezi z analizo nelojalnega nižanja prodajnih cen in preučitvijo škode, ki je nastala industriji Unije, je Splošno sodišče ugodilo tudi tretjemu delu petega tožbenega razloga.

111 Kot pa je razvidno iz točk od 47 do 65 te sodbe, je Splošno sodišče pravilno ugotovilo, da je Komisija storila napako, ki je vplivala na zanesljivost tehtanja prodaje za izračun dampinga. Poleg tega ni sporno, da je bilo to tehtanje uporabljeno za izračun nelojalnega nižanja prodajnih cen. Zaradi napake, ki vpliva na izračun tehtanja prodaje, je torej treba podvomiti o zanesljivosti presoj Komisije glede stopnje nelojalnega nižanja prodajnih cen iz sporne uredbe.

112 Iz tega izhaja, da je Splošno sodišče ne glede na to, da je, kot je razvidno iz točk od 98 do 107 te sodbe, napačno uporabilo pravo, ker je sankcioniralo način izračuna Komisije za določitev škode, povzročene z nadaljnjo prodajo zadevnega izdelka s strani povezanega predelovalca, lahko upravičeno štelo, da ni mogoče izključiti, da je napaka Komisije pri izračunu tehtanja prodaje vplivala na analizo nelojalnega nižanja prodajnih cen in preučitev vpliva dampinškega uvoza na podobne izdelke industrije Unije. Splošno sodišče je zato v točki 212 izpodbijane sodbe lahko ugodilo tretjemu delu petega tožbenega razloga. Tretji pritožbeni razlog je zato treba zavrniti kot brezpredmeten.

113 Glede na vse navedeno je Splošno sodišče v točki 213 izpodbijane sodbe lahko ugotovilo ničnost sporne uredbe v delu, v katerem se je nanašala na družbo Hansol.

114 Iz vseh navedenih ugotovitev izhaja, da je treba glavno pritožbo zavrniti.

**Nasprotna pritožba**

115 Združenje ETPA v utemeljitev nasprotne pritožbe navaja dva pritožbena razloga, ki se nanašata na kršitev člena 2(11) osnovne uredbe in kršitev člena 18 iste uredbe pri presoji Splošnega sodišča glede tehtanja med prodajo zadevnih izdelkov neodvisnim strankam na eni strani in prodajo teh izdelkov povezanim predelovalcem zaradi predelave v majhne zvitke na drugi.

***Prvi pritožbeni razlog***

*Trditve strank*

116 Združenje ETPA šteje, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je v točkah od 84 do 87, 92 in od 100 do 106 izpodbijane sodbe presodilo, da je Komisija kršila člen 2(11) osnovne uredbe s tem, da je stopnjo dampinga izračunala na podlagi tehtanja, ne da bi upoštevalo, da je bil večji del prodaje – kot je ta, ki ga je upoštevala Komisija – namenjen nadaljnji prodaji povezanim predelovalcem, in ne predelavi.

117 Združenje ETPA primarno meni, da je Splošno sodišče kršilo člen 2(11) osnovne uredbe, ker ta določba ne vsebuje niti zahteve niti navedbe natančne metode izračuna tehtanja. V izpodbijani sodbi naj bi bila navedena le kršitev te določbe, ne da bi bili natančno navedeni elementi ali posebne zahteve, ki naj bi jih Komisija kršila.

118 Združenje ETPA podredno meni, da je Splošno sodišče pri presoji napačno uporabilo pravo, ker naj člen 2(11) osnovne uredbe ne bi nalagal, da se metoda, uporabljena za računsko določitev izvozne cene, uporabi pri izračunu tehtanja.

119 Združenje ETPA šteje, da so bili podatki družbe Schades reprezentativni le za izračun izvozne cene za povezane predelovalce, ne pa tudi za izračun obsega prodaje povezanih predelovalcev, ki niso sodelovali, ki ga ni bilo mogoče preveriti. Osnovna uredba naj Komisiji ne bi nalagala, da pri tehtanju izračuna ta obseg. Splošno sodišče ni moglo šteti, da je ta obseg natančno odražal obseg prodaje povezanih predelovalcev.

120 Presoja Splošnega sodišča, v skladu s katero naj izračuni, ki jih je opravila Komisija, ne bi odražali dejanskega obsega dampinga, ki se je izvajal, in naj bi dodelitev enakega odstotka, kot ga je imela družba Schades za prodajo nepredelanih velikih zvitkov, za prodajo treh drugih povezanih predelovalcev, omogočila popolnejše odražanje obsega dampinga, naj bi bila brez dejanske in pravne podlage.

121 Združenje ETPA v zvezi z neobstojem dejanske podlage trdi, da ni bilo nobene razpoložljive informacije v zvezi z dvema povezanima predelovalcema, ki nista sodelovala, in da informacije v zvezi s tretjim povezanim predelovalcem niso bile preverjene, zato Splošno sodišče ni moglo vedeti, kaj natančno je odražal obseg prodaje teh predelovalcev. Poleg tega, če bi se prodaja družbe Schades velikih zvitkov neodvisnim strankam, ki je predstavljala največji obseg, uporabila za povezane predelovalce, bi to znižalo stopnjo dampinga z umetnim povečanjem deleža prodaje velikih zvitkov neodvisnim strankam.

122 V zvezi z neobstojem pravne podlage pa združenje ETPA meni, da niti sodna praksa niti člen 2(11) osnovne uredbe ne kažeta, da bi, če ni na voljo preverjenih informacij, stopnja dampinga, ki temelji na približnem tehtanju, tej stopnji dampinga onemogočala, da bi odražala dejanski obseg dampinga.

123 Družba Hansol meni, da je treba prvi razlog iz nasprotne pritožbe zavrniti kot očitno neutemeljen.

*Presoja Sodišča*

124 Splošno sodišče je v točkah 74 in 75 izpodbijane sodbe pravilno opozorilo, da člen 2(11) osnovne uredbe določa dve metodi za ugotovitev obstoja stopenj dampinga v obdobju preiskave, in sicer, prvič, tako imenovano „simetrično“ metodo, ki temelji bodisi na primerjavi ponderiranega povprečja normalne vrednosti s ponderiranim povprečjem cen vseh izvozov v Unijo bodisi na primerjavi posamičnih normalnih vrednosti in posamičnih izvoznih cen v Unijo po transakcijah, in drugič, tako imenovano „asimetrično“ metodo, ki temelji na primerjavi ponderiranega povprečja normalne vrednosti s cenami vseh posamičnih izvozov v Unijo.

125 Čeprav ta določba ne predpisuje metode za izračun tehtanja med neposredno in posredno prodajo zadevnega izdelka neodvisnim strankam na eni strani in prodajo povezanim predelovalcem za predelavo v majhne zvitke na drugi strani, pa iz namena navedene določbe izhaja, da mora ne glede na izbrano metodo in način, kako jo Komisija konkretno uporablja, odražati dejanski obseg dampinga, ki se izvaja (glej v tem smislu sodbo z dne 5. aprila 2017, Changshu City Standard Parts Factory in Ningbo Jinding Fastener/Svet, C-376/15 P in C-377/15 P, EU:C:2017:269, točka 54).

126 Kot je razvidno iz točk od 57 do 65 te sodbe, je Splošno sodišče v točkah od 84 do 87 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo, da Komisiji pri uporabi simetrične metode, ki jo je izbrala v obravnavanem primeru, ni uspelo zanesljivo odraziti dejanskega obsega dampinga, ki se je izvajal.

127 Tako je Splošno sodišče v nasprotju s trditvami združenja ETPA izrecno navedlo, katero zahtevo iz člena 2(11) osnovne uredbe je Komisija kršila v sporni uredbi, in sicer zahtevo, ki ustreza cilju te določbe, ki je zagotoviti, da uporabljena metoda odraža dejanski obseg dampinga, ki se izvaja.

128 Zato je treba primarni očitek, naveden v okviru prvega razloga iz nasprotne pritožbe, zavrniti kot neutemeljen.

129 Glede podredno navedenega očitka, da člen 2(11) osnovne uredbe Komisiji ne nalaga, da za izračun tehtanja uporabi metodo, uporabljeno za računsko določitev izvozne cene, je treba ugotoviti, da ta očitek temelji na napačnem razumevanju izpodbijane sodbe.

130 Iz točk od 83 do 87 izpodbijane sodbe namreč nikakor ne izhaja, da je Splošno sodišče presodilo, da bi se morala Komisija pri izračunu tehtanja stopenj dampinga opreti na člen 2(9) osnovne uredbe. Splošno sodišče je presodilo, da tehtanje stopenj dampinga med prodajo zadevnega proizvoda neodvisnim strankam in prodajo povezanim predelovalcem, ki ga je uporabila Komisija, ni odražalo dejanskega obsega dampinga družbe Hansol, kot se zahteva s členom 2(11) osnovne uredbe.

131 Dalje, združenje ETPA izpodbija presojo Splošnega sodišča v točkah 85 in 86 izpodbijane sodbe, v skladu s katero naj bi se Komisija odločila uporabiti podatke družbe Schades za izračun stopnje dampinga pri prodaji družbe Hansol trem drugim povezanim predelovalcem, ne da bi upoštevala podatke v zvezi z družbo Schades Nordic. Ugotoviti je treba, da je ta trditev uperjena zoper presojo dejstev.

132 Iz člena 256 PDEU in člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije pa izhaja, da je Splošno sodišče edino pristojno, prvič, za ugotavljanje dejanskega stanja, razen če ne bi vsebinska nepravilnost njegovih ugotovitev izhajala iz listin v spisu, ki so mu bile predložene, in drugič, za presojo tega dejanskega stanja. Iz tega sledi, da če so bili dokazi, ki jih je Splošno sodišče sprejelo

v podporo temu dejanskemu stanju, pravilno pridobljeni ter če so bila spoštovana splošna pravna načela in postopkovna pravila glede dokaznega bremena in izvajanja dokazov, je samo Splošno sodišče pristojno za presojo vrednosti, ki jo je treba pripisati predloženim dokazom. Ta presoja torej razen v primeru izkrivljanja teh dokazov ni pravno vprašanje, ki bi bilo predmet nadzora Sodišča (sodba z dne 2. junija 2016, Photo USA Electronic Graphic/Svet, C-31/15 P, neobjavljena, EU:C:2016:390, točki 50 in 51 ter navedena sodna praksa).

133 Ker združenje ETPA izpodbija presojo dejanskega stanja, ne da bi se sklicevalo na izkrivljanje dejstev, Sodišče ni pristojno za odločanje o tem vprašanju.

134 Poleg tega trditev združenja ETPA, da je Splošno sodišče storilo napako, ker je v točkah 86 in 87 izpodbijane sodbe štelo, da je uporaba obsega prodaje družbe Schades za prodajo treh drugih povezanih predelovalcev natančneje odražala damping družbe Hansol, izhaja iz napačnega razumevanja izpodbijane sodbe. Splošno sodišče je namreč v navedenih točkah ugotovilo le, da je Komisija s tem, da ni upoštevala, da je bilo iz podatkov, ki so ji bili dani na voljo, razvidno, da zadevnih izdelkov neodvisnim strankam ni prodajala naprej le družba Schades, ampak tudi eden od treh drugih povezanih predelovalcev, in sicer družba Schades Nordic, pripisala preveliko utež prodaji povezanim predelovalcem za predelavo v majhne zvitke in tako povečala dejanski damping družbe Hansol.

135 Nazadnje, združenje ETPA meni, da niti sodna praksa niti člen 2(11) osnovne uredbe ne nasprotujeta temu, da bi se štelo, da bi ob neobstoju preverjenih informacij stopnja dampinga, ki temelji na približnem tehtanju, tej stopnji dampinga onemogočala, da bi odražala dejanski obseg dampinga. Vendar je dovolj opozoriti, da je morala Komisija, kot izhaja iz točk od 47 do 65 ter točk 124 in 125 te sodbe, preveriti podatke družbe Schades Nordic in poskrbeti, da njeni izračuni odražajo dejanski obseg dampinga, ki se je izvajal.

136 Glede na navedeno je treba očitek, naveden podredno v okviru prvega pritožbenega razloga iz nasprotne pritožbe, prav tako zavrniti kot neutemeljen, in zato je treba prvi razlog iz nasprotne pritožbe zavrniti v celoti.

### *Drugi pritožbeni razlog*

#### *Trditve strank*

137 Združenje ETPA meni, da je bilo v točkah 86 in 87 izpodbijane sodbe napačno uporabljeno pravo. V skladu s členom 18 osnovne uredbe naj bi bilo Komisiji dovoljeno, da izračuna utež različnih prodajnih kanalov na podlagi najboljših dostopnih podatkov. Po navedbah združenja ETPA se je družba Hansol tega zavedala, saj ji je Komisija med preiskavo sporočila posledice nesodelovanja. Ker je družba Hansol zahtevala, da trije povezani predelovalci ne izpolnijo protidampinškega vprašalnika, bi morala vedeti, da bo obseg prodaje določen na podlagi najboljših dostopnih podatkov.

138 Ker je imela Komisija široko diskrecijsko pravico pri ugotavljanju, kateri so najboljši dostopni podatki v vsakem posameznem primeru, in ker naj Splošno sodišče v izpodbijani sodbi ne bi štelo, da je Komisija storila očitno napako pri presoji dejanskega stanja, ampak naj bi presodilo, da bi uporaba podatkov o prodaji družbe Schades natančneje odražala stopnjo dampinga družbe Hansol, naj bi Splošno sodišče prekoračilo meje svojega nadzora in presojo Komisije nezakonito nadomestilo s svojo.

139 Družba Hansol meni, da drugi razlog iz nasprotne pritožbe očitno ni utemeljen.

*Presoja Sodišča*

140 Komisija lahko na podlagi člena 18(1) osnovne uredbe svoje ugotovitve na podlagi dostopnih podatkov sprejme le, če zainteresirana stranka ne sodeluje ali če dostavi napačne ali zavajajoče informacije.

141 V obravnavani zadevi ni sporno, da je družba Hansol v protidampinški preiskavi zahtevala, naj se povezani predelovalci, ki niso družba Schades, izvzamejo iz izpolnjevanja protidampinškega vprašalnika. Prav tako ni sporno, da je Komisija tej zahtevi ugodila, tako da je svoje zahtevke za informacije glede povezanih predelovalcev omejila na zahtevke v zvezi z družbo Schades.

142 Take zahteve ni mogoče enačiti z zavrnitvijo sodelovanja v smislu člena 18(1) osnovne uredbe. Iz tega izhaja, da se v nasprotju s tem, kar trdi združenje ETPA, ta določba v obravnavanem primeru ni uporabljala.

143 Okoliščina, da je le družba Schades izpolnila protidampinški vprašalnik in da so bili drugi povezani predelovalci izvzeti iz njegovega izpolnjevanja, ne vpliva na obveznost Komisije, da upošteva upoštevne podatke, s katerimi se je lahko seznanila v upravnem postopku, da bi presodila dejanski obseg dampinga, ki se je izvajal. Kot je bilo namreč navedeno v točkah od 49 do 51 te sodbe, mora Komisija te podatke upoštevati glede na cilj osnovne uredbe in dolžnost skrbnega ravnanja, ki jo ima.

144 Zato združenje ETPA napačno trdi, da je Splošno sodišče prekoračilo meje svojega nadzora in presojo Komisije nezakonito nadomestilo s svojo, ker je v točkah 85 in 86 izpodbijane sodbe štelo, da je Komisija prodaji povezanih predelovalcev pripisala preveliko utež za predelavo v majhne zvitke in da je s tem povečala dejanski damping, ki ga je izvajala družba Hansol. Čeprav je namreč Komisija vedela, da je bil del prodaje zadevnega izdelka družbi Schades brez preoblikovanja prodan naprej neodvisnim strankam in da je zadevni izdelek prodajal naprej tudi vsaj en povezani predelovalec, ki ni bil družba Schades, je štela, da je bila vsa prodaja družbe Hansol trem povezanim predelovalcem, ki niso bili družba Schades, opravljena za predelavo v majhne zvitke.

145 Iz tega izhaja, da je treba tudi drugi razlog iz nasprotne pritožbe zavrniti kot neutemeljen in da je zato treba nasprotno pritožbo v celoti zavrniti.

**Stroški**

146 Člen 184(2) Poslovnika Sodišča določa, da če pritožba ni utemeljena, o stroških odloči Sodišče. Člen 138(1) tega poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi člena 184(1) tega poslovnika, določa, da se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

147 Ker je družba Hansol v zvezi z glavno pritožbo predlagala, naj se Komisiji naloži plačilo stroškov, in ker ta s svojimi predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov v zvezi s to pritožbo.

148 Ker združenje ETPA s svojo nasprotno pritožbo ni uspelo in ker je družba Hansol predlagala, naj se združenju ETPA naloži plačilo stroškov, se temu združenju naloži plačilo stroškov v zvezi z nasprotno pritožbo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

1. **Glavna in nasprotna pritožba se zavrneta.**

2. **Evropski komisiji se naloži plačilo stroškov postopka v zvezi z glavno pritožbo.**

3. **Združenju European Thermal Paper Association (ETPA) se naloži plačilo stroškov v zvezi z nasprotno pritožbo.**

Podpisi